

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/54/2020
Identifikačné číslo spisu: 1117931421
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1117931421.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Bluerock, s.r.o., so sídlom Nedbalova 12, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 256 079, zastúpeného IN FORO - AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Uhrova 4, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 51 011 344, o námietkach proti odmietnutiu vykonania zmeny zapísaných údajov obchodnej spoločnosti Bluerock, s.r.o., so sídlom Nedbalova 12, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 256 079 do obchodného registra, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 36Nsre/5/2018, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2018, č. k. 4Cob/23/2018-28, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „registrový súd“) uznesením č. k. 36Nsre/5/2018-2 zo dňa 5. januára 2018 zamietol námietky navrhovateľa podané proti odmietnutiu vykonania zmeny zapísaných údajov navrhovateľa, obchodnej spoločnosti Bluerock, s.r.o.

2. Z odôvodnenia uznesenia registrového súdu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 21. novembra 2017 domáhal zápisu zmeny zapísaných údajov v spoločnosti navrhovateľa. Oznámením zo dňa 5. decembra 2017 registrový súd navrhovateľa upovedomil o odmietnutí vykonania zápisu údajov do obchodného registra z dôvodu nesplnenia podmienok v zmysle § 6 ods. 1 písm. c), § 7 ods. 14 zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri. Navrhovateľ súdu totiž nepredložil platné povolenie na pobyt udelené konateľovi spoločnosti. V námietkach proti odmietnutiu vykonania zmeny zápisu údajov v spoločnosti Bluerock, s.r.o., poukázal na ustanovenia § 13 ods. 1 a § 133 ods. 2 Obchodného zákonníka, v rozpore s ktorými bolo odmietnutie vykonania zápisu konateľa O. F. do obchodného registra. Ustanovenia § 4 ods. 4 Vyhlášky č. 25/2004 Z. z. v spojení s § 7 ods. 14 zákona o obchodnom registri považoval za v rozpore s právnym poriadkom Európskej únie. Konateľovi O. F. tak bolo bránené vykonávať funkciu štatutárneho orgánu. Registrový súd však po opätovnom preskúmaní celého spisového materiálu dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nebolo možné vyhovieť, nakoľko

námietkou vytýkaný nedostatok neodstránil, t. j. nepredložil súdu povolenie na pobyt udelené konateľovi spoločnosti O. F. na území Slovenskej republiky. Súd v ďalšom uviedol, že nebol oprávnený posudzovať správnosť právnych predpisov. Tak ako vyplývalo z vyhlášky, navrhovateľ bol povinný súdu predložiť povolenie na pobyt v Slovenskej republike udelené konateľovi spoločnosti. Zákon jednoznačne požaduje na zápis konateľa, ktorý nebol občanom členského štátu Európskej únie alebo občana OECD povolenie na pobyt v Slovenskej republike.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesením č. k. 4Cob/23/2018-28 zo dňa 15. marca 2018 potvrdil uznesenie registrového súdu zo dňa 5. januára 2018 č. k. 36Nsre/5/2018-2. Odvolací súd sa plne stotožnil s rozhodnutím registrového súdu, keď navrhovateľ námietkou vytýkaný nedostatok neodstránil, t. j. nepredložil súdu povolenie na pobyt udelené konateľovi spoločnosti O. F. na území Slovenskej republiky. Odvolací súd poukázal na čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Ustanovenie § 7 ods. 14 zákona o obchodnom registri jednoznačne požaduje na zápis konateľa, ktorý nie je občanom členského štátu Európskej únie alebo občana OECD povolenie na pobyt v Slovenskej republike. Keďže konateľ O. F. nie je občanom žiadneho členského štátu Európskej únie, bolo potrebné k zápisu zmien predložiť aj povolenie na pobyt v Slovenskej republike. Udelenie pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny v Rakúsku s dlhodobým pobytom v Európskej únii nenahrádza status občana členského štátu Európskej únie. Preto neboli splnené podmienky na zápis zmien spoločnosti.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ (ďalej aj ako „dovolateľ“) v súlade s ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“), ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p.

5. Dovolateľ bol toho názoru, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, keď svoje rozhodnutie opieral len o právnu úpravu zákona č. 530/2003 Z. z., o obchodnom registri a vyhlášky č. 25/2004 Z. z., ktoré odporujú hmotnoprávnej úprave zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, podľa ktorého právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Poukázal na to, že súdy oboch inštancií dali prednosť právnym poriadkom nižšej právnej sily oproti právnej úprave Charty základných práv Európskej únie. Podľa tvrdenia dovolateľa odvolací súd pochybil, keď sa nevysporiadal so skutočnosťou, že konateľ O. F. bol odo dňa 31. októbra 2017 ďalším členom štatutárneho orgánu navrhovateľa a ustanovenia § 133 až § 135 Obchodného zákonníka tomu nijako neodporovali. Nezapísaním O. F. do obchodného registra mu bolo v rozpore s právom Európskej únie bránené vykonávať funkciu štatutárneho orgánu navrhovateľa. Dovolateľ namietal, že súdy oboch inštancií neaplikovaním čl. 15 ods. 3 Charty základných práv porušili článok 7 ods. 2 Ústavy SR, pričom ak eurokonformný výklad vnútroštátneho práva nebol možný, bol vnútroštátny súd povinný aplikovať právo Európskej únie ako celok a chrániť práva jednotlivcov a to tak, že vychádzajúc zo zásady prednosti práva Únie nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom Únie. Ďalej bol vnútroštátny súd povinný neaplikovať vnútroštátne ustanovenie, ktoré bolo v rozpore s úniou právom a zároveň bol povinný rešpektovať zásadu prednosti úniového práva a nemohol sa zbaviť povinnosti uprednostniť úniou normu pred vnútroštátnou normou odvolávajúcu sa na skutočnosť, že o tom môže rozhodovať jedine ústavný súd. Súd bol povinný bezodkladne neaplikovať nezlučiteľné vnútroštátne ustanovenie aj bez toho, aby požiadal alebo vyčkal na jeho predchádzajúcu legislatívnu úpravu. Záverom dovolateľ poukázal na to, že dlhodobý pobyt v Európskej únii nemá nahrádzať status občana členského štátu Európskej únie, avšak pre účely podnikania bol takýto pobyt rovnocenný s povolením na pobyt v Slovenskej republike. V danej veci bolo potrebné posudzovať status príslušníka tretej krajiny, ktorému bol udelený pobyt v Slovenskej republike v porovnaní so statusom príslušníka tretej krajiny, ktorému bol udelený pobyt v Rakúsku. Dovolateľ sa domnieval, že nesprávnosť právneho posúdenia spočívala vo výklade ustanovení § 4 ods. 4 Vyhlášky č. 25/2004 Z. z. v spojení s ustanovením § 7 ods. 14 zákona o obchodnom registri v rozpore s ustanovením § 133 ods. 2 Obchodného zákonníka a taktiež v rozpore s čl. 15 ods. 3 Charty základných práv, t. j. posúdenie veci odvolacím súdom nebolo eurokonformné. Dovolateľ bol toho názoru, že právna úprava Vyhlášky, zákona o obchodnom registri a Obchodného zákonníka nebránila zápisu

konateľ a O. F. do obchodného registra na základe rakúskeho dlhodobého pobytu, pričom slovenské súdy boli povinné aplikovať prednostne právo Európskej únie.

6. Podľa § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj ako „C. m. p.“) na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak. Uvedené ustanovenie vyjadruje vzťah subsidiarity C. s. p., k C. m. p., tak, že v prípade, ak C. m. p., ako procesný kódex „lex specialis“ nemá osobitnú úpravu, aplikuje sa C. s. p., ako procesný predpis „lex generalis“.

7. Podľa § 2 ods. 2 C. m. p., na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na rozhodovanie o dovolaní podľa ustanovenia § 35 C. s. p., po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p. a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

9. Právna úprava dovolania v C. s. p., sa subsidiárne uplatňuje aj v mimosporových konaniach, keďže C. m. p., neobsahuje komplexnú úpravu dovolania, pretože má len 2 ustanovenia o dovolaní (§ 76 a § 77), ktoré predstavujú odchýlky od právnej úpravy obsiahnutej v C. s. p.

10. V C. s. p., je dovolanie upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Prípustnosť dovolania podľa ustanovení § 420 a § 421 C. s. p., podlieha viacerým obmedzeniam, ktoré rezultujú z toho, že dovolanie predstavuje zásah do princípu právnej istoty, ktorý je v článku 2 ods. 2 C. s. p., charakterizovaný ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Cieľom dovolania by preto mala byť len náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. väd zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p., a riešenie otázok zásadného právneho významu vo väzbe na právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p.

11. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.). V dôsledku spomenutej

viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017). Teda, pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal, tak povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany je 1/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, 2/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). C. s. p., v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p..

15. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky - ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa názoru dovolateľa, nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočívalo vo výklade ustanovenia § 4 ods. 4 Vyhlášky č. 25/2004 Z. z., v spojení s ustanovením § 7 ods. 14 zákona č. 530/2003 Z. z., v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka v ustanovení § 133 ods. 2 ako i čl. 15 ods. 3 Charty základných práv. Mal za to, že právna úprava zákona o obchodnom registri, obchodného zákonníka a vyhlášky, ktorou sa ustanovujú vzory tlačív na podávanie návrhov na zápis do obchodného registra a zoznam listín, nebráni zápisu konateľa O. F. do Obchodného registra na základe rakúskeho dlhodobého pobytu, teda že status príslušníka tretej krajiny s udeleným dlhodobým pobytom v Rakúsku bol ekvivalentom dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky pre účely zápisu do obchodného registra.

16. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., je prípustné. Právna otázka nastolená dovolateľom, doposiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte riešená nebola, pričom dovolací dôvod bol vymedzený v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p.

17. Podľa § 21 ods. 1 a 2 veta prvá Obchodného zákonníka, zahraničné osoby môžu podnikáť na území Slovenskej republiky za rovnakých podmienok a v rovnakom rozsahu ako slovenské osoby, pokiaľ zo zákona nevyplýva niečo iné. Zahraničnou osobou sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba s bydliskom a právnická osoba so sídlom mimo územia Slovenskej republiky.

18. Podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 530/2003 Z. z., o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov, registrový súd pred zápisom údajov do obchodného registra, zápisom zmeny zapísaných údajov a výmazom zapísaných údajov (ďalej len „zápis“) z predložených listín preverí, či sú spolu s návrhom na zápis predložené všetky prílohy ustanovené osobitným predpisom.

19. Podľa § 7 ods. 14 citovaného právneho predpisu, pred zápisom zahraničnej fyzickej osoby ako osoby oprávnenej konať v mene podnikateľa registrový súd preverí, či táto fyzická osoba má povolenie na pobyt v Slovenskej republike. Povolenie sa nevyžaduje, ak ide o občana členského štátu Európskej únie alebo občana členského štátu Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj.

20. Podľa § 4 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 25/2004 Z. z., ktorou sa ustanovujú vzory tlačív na podávanie návrhov na zápis do obchodného registra a zoznam listín, ktoré je potrebné k návrhu na zápis priložiť, ak sa navrhuje zapísať zahraničnú fyzickú osobu ako osobu oprávnenú konať v mene podnikateľa, k návrhu na zápis údajov do obchodného registra alebo k návrhu na zápis zmeny zapísaných údajov sa priloží doklad o povolení na pobyt tejto osoby v Slovenskej republike; to neplatí, ak ide o občana členského štátu Európskej únie alebo občana členského štátu Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj.

21. Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, štátnym príslušníkom tretej krajiny, u ktorého sa vízum nevyžaduje, je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý nepodlieha vízovej povinnosti podľa osobitného predpisu,⁸⁾ ktorý sa na území Slovenskej

republiky oprávnené zdržiava na základe platného dokladu o pobyte vydaného podľa tohto zákona alebo na základe povolenia na pobyt,9) alebo ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

22. Podľa § 20 ods. 1 citovaného právneho predpisu, prechodný pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

23. Podľa § 21 ods. 1 písm. a) citovaného právneho predpisu, prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na účel podnikania.

24. Podľa § 21 ods. 1 písm. i) citovaného právneho predpisu, prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte.

25. Podľa § 22 ods. 1 a 2 citovaného právneho predpisu, prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý a) podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo b) koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu. Policajný útvar udelí prechodný pobyt na účel podnikania na predpokladaný čas podnikania, najviac však na tri roky.

26. Podľa § 30 ods. 1 písm. h) citovaného právneho predpisu, prechodný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte, udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 a podniká na území Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 15 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, štátni príslušníci tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na území členských štátov, majú právo na rovnaké pracovné podmienky ako občania Únie.

28. Podľa čl. 16 Charty základných práv Európskej únie, sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou.

29. Z obsahu vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že štátny príslušník tretej krajiny je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky na základe udeleného povolenia na pobyt príslušným policajným útvarom, ktoré môže slúžiť aj pre účely podnikania. Povolenie na pobyt sa udeľuje aj štátnemu príslušníkovi tretej krajiny s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte EÚ. Preto povolenie na pobyt na území Slovenskej republiky udelené príslušníkovi tretej krajiny nie je ekvivalentom jemu udeleného dlhodobého pobytu v inom členskom štáte Európskej únie. Slovenská právna úprava, konkrétne zákon č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov, jednoznačne stanovuje pre osobu s povoleným dlhodobým pobytom na území iného členského štátu EÚ pre jej zápis do obchodného registra na území Slovenskej republiky povolenie na pobyt vydané príslušným policajným útvarom. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na dôvodovú správu k zákonu č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov, z obsahu ktorej vyplýva, že slovenský zákonodarný orgán pri tvorbe právneho predpisu prihliadol na obsah smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom a do uvedeného právneho predpisu ju transponoval.

30. Dovolací súd dopĺňa, že smernica je „záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány“ (čl. 249 pododsek 3 ZES). Smernica je teda adresovaná členským štátom (a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám ako nariadenie), ktoré majú povinnosť ju transponovať (prebrať) v predpísanej lehote do svojho vnútroštátneho právneho poriadku. Členské štáty pri transpozícii smernice majú ponechanú istú mieru voľnosti vo výbere prostriedkov k dosiahnutiu očakávaného cieľa, ktorý

smernica stanovuje a rámcovo formuluje.

31. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd poukazuje na ciele smernice Rady 2003/109/ES, ktorým je v zmysle bodu 18 aj vytváranie podmienok, s ohľadom na ktoré štátni príslušníci tretej krajiny, ktorí majú dlhodobý pobyt získajú právo na pobyt v inom členskom štáte, by malo prispieť k efektívnej realizácii vnútorného trhu ako oblasti, v ktorej je zaručený voľný pohyb osôb. Takisto by mohlo vytvárať hlavný faktor mobility, predovšetkým na trhu zamestnanosti únie. Z bodu 19 vyplýva, že by sa malo upraviť, že právo na pobyt v inom členskom štáte sa môže vykonávať s cieľom práce osôb ako zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činných osôb, štúdia alebo dokonca sa usadenia bez vykonávania akejkoľvek formy hospodárskej činnosti. Samotná smernica v kapitole III. upravuje postavenie štátnych príslušníkov tretích krajín s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte EÚ spôsobom, že podľa čl. 14 odsek 1 a 2 Smernice Rady 2003/109/ES, osoba s dlhodobým pobytom získa právo na pobyt na území iného členského štátu, ako je ten, ktorý mu priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom na obdobie presahujúce tri mesiace za predpokladu, že sú splnené podmienky ustanovené v tejto kapitole. Osoba s dlhodobým pobytom sa môže zdržiavať v druhom členskom štáte aj z dôvodu vykonávania hospodárskej činnosti vo forme zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti. Podľa čl. 15 ods. 1 Smernice, osoba s dlhodobým pobytom je povinná čo najskôr a najneskôr do troch mesiacov po vstupe na územie druhého členského štátu požiadať príslušné orgány tohto členského štátu o povolenie na pobyt.

32. Smernica teda poskytuje štátnym príslušníkom tretích krajín s dlhodobým pobytom v jednom členskom štáte získať právo na pobyt na území iného členského štátu. Preto ak Slovenská republika transponovala smernicu do svojho vnútroštátneho poriadku spôsobom, že sa vyžaduje udelenie povolenia na pobyt štátnym príslušníkom tretích krajín s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte EÚ, nemožno, vzhľadom na vyššie uvedené, hovoriť o rozpore s právom EÚ. Zároveň nie je možné hovoriť ani o rozpore s Chartou základných práv Európskej únie, konkrétne s článkom 15 ods. 3, tak ako to dovolateľ uvádzal, nakoľko uvedené ustanovenie sa týka zamestnávania príslušníkov tretích krajín a žiadnym spôsobom sa nedotýka otázky riešenej dovolateľom. Práve čl. 16 Charty základných práv Európskej únie upravuje podnikanie a to spôsobom, že sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou. Z uvedeného ustanovenia však žiadnym spôsobom nevyplýva akýkoľvek rozpor, či nesprávny výklad uvedeného ustanovenia so spôsobom výkladu súdov nižších inštancií v dovolateľom riešenej právnej otázke. Práve Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom, na ktorú dovolací súd v danom prípade poukazuje a ktorá bola Slovenskou republikou transponovaná, sa týka dovolateľom nastolenej právnej otázky.

33. K vyššie uvedeným skutočnostiam dovolací súd dopĺňa, že aj z obsahu dôvodovej správy k ustanoveniu § 30 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ktorý znie: Prechodný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte, udolí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 a podniká na území Slovenskej republiky.) vyplýva, že „v súlade so smernicou 2003/109/ES sa umožňuje získať prechodný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý už má dlhodobý pobyt v inom členskom štáte Európskej únie a je zamestnaný, podniká, študuje alebo vykonáva osobitnú činnosť na území Slovenskej republiky alebo je rodinným príslušníkom takéhoto štátneho príslušníka tretej krajiny. Vzhľadom na osobitosť jeho postavenia vyplývajúca zo smernice 2003/109/ES sa javí ako najvhodnejšie riešenie úprava podmienok jeho pobytu samostatným ustanovením.“

34. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že povolenie na pobyt vydané správnym orgánom iného členského štátu a oprávňujúce k pobytu na území tohto členského štátu za účelom práce nie je možné stotožňovať s povolením na pobyt v Slovenskej republike, ktoré vydávajú policajné orgány SR za podmienok stanovených zákonom č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov. Osobe, ktorá má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte, zákon o pobyte cudzincov len zjednodušuje proces udelenia prechodného pobytu tým, že nemusí prikladať k žiadosti o prechodný pobyt doklad potvrdzujúci bezúhonnosť, rovnako ako nemusí ani predkladať potvrdenie, že netrpí

chorobou ohrozujúcou verejné zdravie, neznamená to však v zmysle slovenskej právnej úpravy, že by táto osoba mala povolený pobyt na území SR, teda že by spĺňala podmienky v zmysle § 7 ods. 14 zákona č. 530/2003 Z. z.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že konajúce súdy správne vec právne posúdili. Nakoľko dovolanie smeruje proti vecne správne uzneseniu odvolacieho súdu, dovolací súd dovolanie navrhovateľa podľa ustanovenia § 448 C. s. p. ako nedôvodné zamietol.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.